

Slovstvene stvari.

„Skutnik = skupnik.“

Spisal J. Navratil.

(Dalje.)

„Skut“ se nahaja v slovarjih in drugih knjigah (posebno v sv. pismih) staroslovenskih in srbsko-brvatskih na dalje za gršk. πτέρις in [dimin.] πτερόριον¹⁾, ki pomenja prav za prav to, kar lat. „ala“, nem. „Flügel“, „Fittig“ = „krilo“ (kreljut, perot ali perut, peruta), — pripodobno (bildlich) pa tudi to, kar lat. „pallium“, po Miklošiču: „extrema vestis“, „amictus“ (= ἀναβολή), „Ueberwurf“, „Oberkleid“ itd., kakor v sv. pismu izvirna ebrejska beseda „kānāf“, ki se sklada po koren-skem pomenu s stsl. „skut.“²⁾

Po gostem se pa čita — kakor v ebrejščini „kānāf“ — v sv. pismu staroslovenskem in srbskem [Daničić-Vukovem] „skut“ tudi za gršk. χράσπεδον, lat. „fimbria“, „ora“ (imbus), n. „Franse“, „Saum“, „Zipfel“, (Mantelzipfel), Stück [des Mantels, Kleides, Rockes]. Prim. Mat. 23, 5; 9, 20 in 14, 36; Mark. 6, 56. Na vseh teh mestih čitaš v srbs. sv. p. (Daničić-Vuk.) „skut“ (Saum); v Ostrožkem in v novejših rusko-cerkvenih sv. pismih pa na teh mestih „vškrilije“ ali „voskrilie.“³⁾

Stulli piše v svojem slovarju: „Skut, 1. grembo, seno; gremium, sinus — cvjete iz skuta na tle izsipa; 2. piega, balzana della veste; flexus, fimbria; plicatura, ora, lacinia, gremium, sinus — dušo moja, ti bi ona, koja snimi mrtva Jezusa v skut Marin (Marijin).“

Istran Voltiggi v svojem „ričoslovníku ilirskoga, ital. i nimačkoga jezika“, (1803): „Skut, m. falda, grembo, Saum.“

„Verantius“ (Vrančić) v svojem brezimenskem slovarju: „Dictionarium quinque nobilissimarum Europae linguarum“ (1595) piše na str. 53: „(lat.) laciniae (plur.), ital. orli, n. die Falten, il. skuti, magy. perem.“

V starih slovensko- in litvansko-ruskim slovarjih „Ber.“, „Ziz.“, „Azbuk.“ (Mikl. vél. slovar 852 pod „skutъ“; gl. teh kratice pomèn ondi na str. VI. XXI:

¹⁾ IV. Moz. 15, 38 (Gorskij „opis. slavj. rukop.“ I. 29., kjer čitaš „skuta“; pri Mikl. „skutъ“ 852); Daničić: „skut“: — „da si načine rese po skutovima od haljina svojih.“ Lut.: „Läpplein an den Fittigen ihrer Kleider; Allioli: „Franzen an den Ecken ihrer Mäntel“ po Vulg.: „fimbrias per angulos palliorum“....; Schmidt (1616, ed. Tafel 1872) po izvirnem jeziku: „peniculantum super alas vestium suarum; Septuag. χράσπεδα ἐπὶ τὰ πτερόρια τῶν ἱματίων αὐτῶν. — Prim. tudi Ezech. 16, 8. srb. (Dan.): „skut“, [Ostrog: „krylo“, Dalm. „krilo“; All. „Mantel“; Skarić „plašt“] Jap. „oblačilo“; (Wlf) „plajš“, τὰς πτερόρας — Ezech. 5, 3 [4]: ἀναβολή Ostrog. in Dan. (srb.) „skut“, Skarić „leto“, Jap. „kraj“, (Wlf.) „rób“.

²⁾ „Kānāf“, ala, a „tegendo“ dicta; ebr. glagol. „kānāf“ (arab. „kanafa“ = „tegere, hüllen, decken“ itd. Gesen. 1833, 492; Fürst 1863, I. 608 in 609. — Kakor oblačilsko ime pomenjal je „kānāf“ površno oblačilo ebrejsko, podobno sedanjemu moškemu „šalu“ (Shawl, opléčnik?) na štiri vogle, in se rabil tudi za odejo. Gl. Lamy 293. Čuden se zdi ónemu, kdor tega ne vé, „plašč na štiri vogle“; gl. V. Moz. 22, 12. — Mnogo razlik pri prevodu iste izvirne besede je nastalo tudi zato, ker nekateri prevoditelj ni vedel, kako je bilo ebr. površno oblačilo po imenu „kānāf“. Pis.

³⁾ Mat. 9, 20 ima i Ostrom. „vškrilije“, Mat. 23, 5 pa čitaš „podbmety“ (ρίζ svojih). Drugih navedenih 3 „mést“ ni v Ostromiru. — Mat. 23, 5 rabi Kuzmić „škrice“ za Säume, fimbrias; Dalm. pa „prame“, da-si je bil poslovenil isto besedo [po Lut. „Läpplein“] s „škrice“ IV. Moz. 15, 38.

in „Sacharova skazanija russkago naroda“, II. 94 131, 184. čitam: „skutъ“ = „verhneje odénje“ [verhnjaja odežda] abo „plahta“.⁴⁾

Predolgočasno bi bilo, da hočem „Noviškim“ čitatelem na drobno naštetu vse, kar sem sam čital o stari besedi „skut“; rad bi začel že dokánčati ta posel, ki se je nemara že „oskutil“ i tebi, dragi moj! ali ba š čujem, kako me nekdo vpraša: „Kaj pomenja pa ondi... pod Miklošičevim skutom tisti βεριδάριον, ki ga ne morem najti v nobenem grškem slovarju ter mu ne morejo priti do živca najizvrstnejši Grki?“

Ducange („Glossar. ad scriptores mediae et infimae graecitatis“) razlaga to besedo tako (191): „viridarium“ = „hortus“ [in Synaxario 13. Octobris in S. Dioscoro]. Ta grška beseda je postala tedaj iz sredovečne latinske „viridarium“. Gosp. Miklošič sam več ne pаметi, na kateri strani Men.-Vuk. jo je našel; dozdeva se mu pa, da pomenja ondi morebiti „einen Fleck Erde“ (kakor na pr. včasih lat. „lacinia“ Pis.)

(Dalje prihodnjič.)

Zabavno berilo.

Turjaški Hervard.

Balada

po Valvazorji, knjiga XV. str. 488. Spisal Peter Hicinger.*)

Kjer Mura toči górvodé,
Pasó goveda se lepé:
V Bruci zbrani vkup sedé

Možje čveterega stanu,
Visoc'ga nizkega rodu;
Vsem skrb je ljubega domu.

Tam so, ki vozi jih morje,
Živé bogate jih gore,
Kar je do Ogerske meje.

In Vojvoda jim govóri:
„Vam znano vsem, kaj se godí,
Kak se nevarnost nam grozí.

„Zató prišli vi lesem ste,
Da bi posvétvali se vse,
Kaj v tej potrebi striti je.“

⁴⁾ Rusom ni zdaj „pláhta“ to, kar nam Slovencem, nego „Weiberrock; ehedem härnes Hemd, härner Sack“ (Schmidt). Prim. Mikl. 571 pod besedo „plaštъ“. Pis.

*) Balada „Turjaški Hervard“ je prosta nalogá, katero je ranjki P. Hicinger v metelčici zložil bil leta 1831., tedaj osmošolec, učenec Metelkov v slovenščini. Kar vémo, ni bila še nikjer natisnjena; toraj se drznemo natisniti jo v „Novicah“ na tanko po spisku, le v sedanjih pravopisnih oblikah. — Pri tej priložnosti pa opomnimo še, naj nam brž ko brž pošlje, ako je še kdo kaj namenil za njegov nagrobni spominek. Kdor je neutrudljivega pisatelja poznal prej, ali kdor je čital XII. leto prof. J. Marnovega „Jezičnika, vé, kolike vrednosti je Peter Hicinger v slovstvu slovenskem. Al — osoda mu je sploh pisateljska! „Nemo propheta in patria.“ Čudno, prečudno se nam zdi posebno to, da na javno in tajno vabljenje ravno iz rojstnega kraja njegovega — Tržiča — nismo dobili niti solda! — Koj po binkošnih napravi za nabrano svoto domoljubni naš podobar g. Zajec primeren spominek, ki se o svojem času postavi mu na grob v Postojni.

Častitljiv vzdigne med družbó
Turjaški Hervard se na to,
In modro govori tako:

„Ko mi smo mirno gledali,
Oblast svojo neverniki
So krog in krog razširili.“

„Imajo na jezici mir;
Pa v roci meč le res prepír
Želé začeti, boja vir.“

„S solzami nam sosedje to
V Hrovatíi povedó,
Ki silo zdej trpé strašnó.“

„Pustili bomo, da zatre
Sovražnik krviželjni vse,
Da brate grozna smrt požrè?“

„Naprej še Hervard pravi spet:
Srcé se hoče mi unet',
Nesrečne sili me otet'.“

„Pripravljenih scer malo v boj,
Ko listja, trave turški roj;
Al treba je pomoči koj.“

„Al srečno turški zmam bo strt,
Al čaka me za moje smrt:
Bom skusil, vstaviti mu srd.“

„Je v božji roci moj namen.“
Vsem ta govor je prav rečen,
Da pred je reví kon'c storjen.

Prot domu Hervard zdaj hití,
Dva dni se komej tam muđi,
Ostati dalje njemu ni.

Od svojih vzame še slovo,
In vsakemu podá roko:
„Morbiti me nazaj ne bo.“

„Držite trdno se Bogá;
Kdor upa vanj, se ne goljfé;
On vas bo varoval doma.“

Spodbode konja, živega
Kakor ognjena iskrica,
In že do dneva družega

V Podbreškem tabru je že bil,
Ki ni ga bil še Turk gnjusil;
Vojščakom svojim tú velil,

Naj se v boj pripravijo
Nad turške trope pójdejo,
Deželo ki nadlegvajo.

Z oklepom si život opne,
Glavo čelada váruje,
Mu k ledju meč pripasan je.

Se vzdigne roj, ti peš gredó,
Te hitre konje jezdiyo;
Se vsem orožja bliskajo.

Hervardu pa oči temné,
Na srcu mu skrbi ležé,
In kakor breme ga težé,

Da bi nevernih zgrabna pest
Saj ne dosegla kranjskih mest;
Mu klala tak srce bolést.

(Konec prihodnjič.)

Iz sodnijskega življenja.

Po spominu skušenega starega pravnika.

Spisuje Jakob Aléšovec.

III.

Ponarejeni bankovci.

(Dalje.)

Učitelj se malo oddahne in briše pot iz obraza, ki mu je stopil na-nj med živahnim pripovedovanjem. Meni je bila vsa ta reč nova, a dobro došlo gradivo, ključ do marsikaterih dozdej mi nerazumljivih spletek. Vendar bi bil rad še kaj zvedel, zato se obrnem, ko sem si nekatere stvari zapisal, zopet k učitelju, ki začne vnovič sam od sebe:

„S tem sem vam razjasnil razmere med obema družinama, zdaj prideva zopet do bankovcev. Da mora Jonas biti v zvezi s ponarejalci samimi, to slutim, ne vem pa še ne. Pač pa sem v stanu vam povedati in tudi pokazati kraj, kjer hrani Jonas vsa taka pisma. Morda v njih najdete kaj novih dokazov, kajti on bo tajil, dokler bo mogel. Ta skrivni kot sem zasledil nekđaj ponoči gredé skrivaj za krčmarjem in Jonasom. Bila je huda, viharna noč, zato nista mogla slišati mojih korakov. Tako sem lezel za njima do onega zapuščenega zidovja, ki je ostalo od nekđaj pogorele hiše tik gozda, katere nihče potem ni več pozidal. Posestvo je zdaj krčmarjevo. Tam mi zgineta spred oči, kakor da bi se bila v tla vdrla, jaz pa se naslonim k zidu in čakam, dasiravno je dež z vso močjo na-me lil. Čez dobri dve uri se zopet prikažeta in krčmarjev glas pravi: Zdej jih imava že zopet dosti za nekoliko časa. — Iz tega sem jaz sklepal, da imata tu zalogo bankovcev. Na to sta se zgubila v temoti, jaz pa zopet za njima, radoveden, kam bosta šla. Čez nekaj časa se ločita, krčmar gre proti domu, Jonas pa na svoj vrt in sicer skoz zadnja vrata. Misleč, da to zato stori, da bi po tem potu skrivaj prišel v hišo, hočem tiho iti domú, kar slišim Jonasa zakleti. Pritisnem uho na vrata, ki so zapirala z deskami ograjeni vrt, in zopet slišim, da Jonas nekaj pristavlja nekam, kar mu pa spodletuje, najbrže, ker je zemlja po dežju mehka in polzka. Čez par minut razsvetli blisk vrt in mi pokaže Janasa na lestvi k drevesu pristavljeni. Kaj je tam imel opraviti, tega ne vem, le toliko mi je znano, da je ono drevo kaka dva sežnja od tal votlo. Ker sem slišal kmalu potem Jonasa hišna vrata odpreti in zapreti, sem hitel do kože premočen in mraza na pol trd domu. To drevo in tudi kraj pri zidovju, kjer sta se krčmar in Jonas tako naglo zgubila, vam pokažem še danes, ako želite.“

„Dobro“, rečem jaz, „čim prej tim bolje! Boste šli z mano.“

Vzdignem se, da bi poklical briča in poslal ga po pisarja in žandarja ter šel z učiteljem. A brič sam vstopi in pomoli mi pismo, rekoč, da ga je dobil pri krčmarju, kateri ga je hotel z obleko vred poslati svoji ženi. Radoveden razvijem listič in berem:

„Draga žena! Jaz bom kmalu domá, če mi družega ne dokažejo, kakor do zdaj. Jonas molčí ko štor, njegova žena pa vé le za to, da je bankovce izdajal, in mu jih je sama pomagala izdajati, če je šlo. Prosim pa te to le: Pojdi na Jonasov vrt, zlezi po lestvi na hruško, tretjo od hiše in vzemi ž nje tisto železno škrinjico, ki jo boš z roko dosegla in zakoplji jo kje ali pa jo vrzi v vodnjak na dvorišči. Potem me boš imela kmalu zopet domá.“

Po tem pismu sem bil prepričan, da je učitelj resnico govoril. Vtaknem pismo v žep, potem pa se napotim z učiteljem najprej na Jonasov vrt. V omenjeni hruški

Zato bi se dalo čedalje večemu pomanjkanju vode v okom priti, da bi ostre postave branile pokončevanje gozdov, — da bi se skrbelo za zarod gozdov, — da bi se lesá oropani hribje zopet zasejali z lesom, — jezera in bajerji ne devali na suho.

Al, žalibog! veliki del Evropejskih vlad ima danes na svoji zastavi zapisan „kulturkampf“, to je, „boj proti katoliški veri“, in v nemar pušča vse druge kulture. Kaj je komandantu Bismarku mar za to, če ves svet žeje pogine, da le papeža ne bo na svetu!

Národno blago.

Prislovice in reki iz Istre.

Zapisal J. V.

(Konec.)

Joh ti vuku po poruku, i kozi s tujima rozi (rogi); kući brez gospodara, i komunu (občini) brez poglavara.

Vse je vedro, kako čisto srebro, samo jedan oblačić kako klobučić, ma čo daž.

Ki nam da pira, Bog mu daj mira; ki nam dá kolačića, Bog mu daj otročića (tako otroci upijejo za ženinom in nevesto na dan poroke).

Bog daj i k letu u zdravlju i veselju va većem obilenju (bogatstvu) va manjem pregrešenju (tako se sreča želi).

Postup je od zapada (oblaki), če dažiti.

Besede.

Samopah (jačmik) je neke vrste ječmen, ki se lahko paha.

Sklenac (skloniti), člen.

Poboljica, bolje si storiti.

Preletiti, leto preživeti.

Bergune, dolge blače.

Kinkati, po jednej nogi skakati.

Dvečiti, žvečiti.

Mlamočiti, po malo žvečiti, kakov stori oni, ki nima zob.

Mlaskati, žvečiti, na p., mati otročjo hrano premlaska, kadar otroka pita.

Otročja pesem.

(Otroku hodeč jedočemu.)

Mali jež,

Brez bregeš,

Kamo greš?

Pod goričicu.

Ča tu nosiš?

Skuticu.

S čim ju papaš?

S žličicu.

Je li dobra?

Ham, ham, ham!

Slovansko slovstvo.

* Knjižnica Gajeva se imenuje „ogled bibliografskih studij“, ki jo je nedavno v Zagrebu izdal Velimir Gaj na spomin svojemu za jugoslavensko slovstvo mnogozaslužnemu očetu dr. Ljudevitu Gaju z zanimivim dodatkom pod naslovom „smotra o otčinski knjižnici“.

Ova knjiga, obsegajoča 15½ pól, našteva vse knjige različnih znanosti in različnih jezikov, ki se nahajajo v

Gajevi knjižnici, katero je v zboru Hrvaškem lanskem 50 najodličnejših narodnih zastopnikov priporočalo zboru, naj jo kupi in ohrani deželi, in sta jo dr. Smodek, profesor in knjižničar na akademiji Zagrebški, in pa profesor V. Babukić cenila na 40.000 gold. — Tudi narodnim učenjakom Slovenskim priporočamo mi to knjigo, kajti v njej dobijo mnogo gradiva za študije svoje. Narroči se pri gosp. izdatelju v Zagrebu za 1 gold. 50 kr.

Odprto pismo

Njegovi ekscelenciji gospodu ministru pravosodja na Dunaji.

Vaša ekscelencija!

Telegrafsko vodstvo v Insbruku je vsled ovadbe izvedelo, da se jaz pečam s slovensko literaturo, in da tudi sèm ter tjà v slovenske časnike pišem. Zavoljo tega in nekaterih drugih zločinov me je 7. in 8 t. m. telegrafski sekretar g. Kutin iz Insbruka protokolarčno zaslišal.

Jemljem si čast, Vašo ekscelencijo opozoriti na državne osnovne postave, katere jasno pravijo, da ima vsak državlján pravico, svojo mnenje ustmeno ali pismeno izraževati. Po tej postavi ni bilo dozdej nobenega pristavka, vsled katerega bi ta postava za cesarske uradnike ne imela veljave.

Prepričan sem, da je Vaša ekscelencija z mano enega mnenja o tem, da se morajo postave, dokler obstojijo, izpolnovati in spoštovati, zlasti od strani cesarskih uradov, kateri bi imeli postavnost tako rekoč reprezentovati.

Zato ne dvomim, da bo vaša ekscelencija telegrafsko vodstvo v Insbruku na nepostavnost njegovega ravnjanja opozoriti in s tem mene vprihodnje enakih nepostavnih zaslišavanj oprostiti blagovolila.

S tem se pišem z odličnim spoštovanjem Vaše ekscelencije

najudanejši sluga
Lipe Haderlap l. r.,
telegrafski uradnik.

V Landeck-u v Tirolih 9. vél. travna 1875.

Zabavno berilo.

Turjaški Hervard.

Balada

po Valvazorji, knjiga XV. str. 488. Spisal Peter Hicinger.

(Konec.)

Ko pride že prot večeru,
V Hrovaškem k plemenitemu;
Tù da počiti vsakemu.

Gre sam v tiho kamrico,
Si sleče tu železno vso
Obleko, leže v postljico.

Ko drugo vse že mirno spi,
In straža sama le preži,
On ne zatisne še oči.

Ga strašne misli ne pusté
V miru, vedno le budé;
Po čelu srage mu stojé.

Pa od trpljenja tol'kega
Vendar že davno trudnega
Se noč enkrat usmilila.

Prišel je sladki pokoj na-nj,
Občutek mu zaprt zunanj,
Pred njim podoba čudnih sanj:

V pečevji orel gnjezdo ima
In varva mlade; skrbnega
Zalezva gad natihoma.

Ugleda, va nj se zapodí,
Srdit se orel z njim borí;
Al gad mu v rano strup spustí,

In orel pičen omedlí.
Sirotam mladim varha ni,
Poguba rev se polastí.

Ostrašen Hervard zbudil se,
Neznana groza ga prejde,
Vojake v trdi noči še

Pokličé, iti v boj gorak.
Zasede konja zdaj junak,
Pa konj strepeče šib' enak.

Za drazega očeta bal
Se mladi Engelbreht je djál:
„Ah slabo znamnje konec dal!“

Tolaži Hervard ga: „Ne boj
Nikar se, ljubi sinek moj;
Če pride Turk, le srčen stoj.“

„Če ravno smrt nas dohití,
Za Boga, brate teče kri,
V spominu bodemo živi.“

Kar po stranah sovražniki
So prvi sem pridirjali;
Koj planejo v nje konjiki.

Nasprot puščico vsak drží,
Srdit v móža mož hití,
Le vreči ga v prah želí.

Tu cela turška vojska že
Pridere, v Kranjce se spusté;
Se sprimejo, dá je grozé.

Hervardu stati ni že več,
Naprej le hrepení goreč,
Ga pekel v krajno Turk dereč.

In s konjem v gosti trop zdrčí,
Se počén ta in ta zvalí.
Da svojim taka se godí,

Je Turka blagorodnega
To bodlo, bliža zad se ga,
Čez križ mu vseka konjiča.

Prednj zvrnil lepi konjič se,
Dol urno Hervard skočil je,
Nasprotnika raz sedla udrè.

V stiski Hervard stal trdno,
Kot v morji čer, ko se hudo
Valovi zdivjani tepó.

Neverni omagujejo
Nad njim, slabi vsi padajo
Kot méče kosa travico.

Vanj jezni krog režé, bi ga
Požrli; kar mu vržena
Predere prsi sulica;

In Hrvard vbôden omedli,
Več vojvoda tovaršem ni,
Poguba se jih polastí.

* * *

Iz deželnih zborov.

Deželni zbor Štajarski.

V 8. seji je dr. Vošnjak deželni odbor vprašal, zakaj ni predložil popravljenega volilnega reda za Štajarsko? Odbornik se mu kratko odreže, da ni utegnil. — Razprava o proračunu je kazala, da zatiranje živinske kuge je v Ptujskem, Rogaškem in Slov. Bistriškem in Konjiškem okraju stalo 10.950 gold. Kuga še sedaj razsaja v Zagrebački županiji. Zato se še ne more vojaški kordon ob Hrvatski meji razpustiti. Za 10 deželnih živinozdravnikov plačuje Štajarska 5000 gld. Pri okrajnih gosposkah se namerjava postaviti takih uradnikov, ki bi gledali na gozde, da ne bi se preveč pokončavali, in ki bi še pogozdevanje goličav pospeševali. Šoli gluhonemih v Gradcu se je dovolilo 13.435 gold., živinozdravniki 3811 gold., za telovadniške zavode 5140 gold. Dežela plačuje 915 gold. človeku, kateri Gračane plesati uči. Zaklad za gruntne rešitve potrebuje letos 1 milijon 589.710 gold. — V 10. seji prišla je na vrsto nova prošnja okoličanov Lipniškega trga, ki bi radi od njega ločeni bili. Prošnja jim je obveljala, pa jo je tudi naš Herman izvrstno zagovarjal. V proračunu se je dovolilo deželnemu zavodu bolehavcev v Gradcu 5228 gold. in sirotišču 21.000 gold. — V Wildonu zidajo deželno ubožnico, ki ima 18.000 gld. stroškov pa 12.000 gld. dohodkov. Tudi ubožnica, ki se zida v Ptuj, ima lastnih dohodkov zadosti, da pokrije stroške, namreč 12.500 gold. Isto velja o ubožnici za Gornji Štajer v Knittelfeldu. Štajarska hranilnica je namreč za one blage namene darovala 300.000 gold. — Za naprej se bo skrbelo, da dobi vsako okrajno glavarstvo svojega zdravnika; sedaj jih je bilo premalo, namreč samo 13. Porodišnici in najdenišnici v Gradcu so odkazali 33.290 gold., norišnici pa 8200 gold. Sedaj je 352 blaznih ljudi v norišnici. Za občno bolnišnico v Gradcu se doplačuje 10.206 gold., za cepljenje koz ali osepnice se potroši 15.000 gold. Šub potepuhov stane 8000 gold. Za odpravljanje Ogerskih ciganov in klatežev so Madjari Štajarski deželi dolžni 950 gold., pa ne more ničesa izterjati. Za stanovanje žandarjev se plačuje 20.000 gld. Žandarji se bodo pomnožili za 60 mož. Za hrano moških in ženskih kazencev v posilni delalnici v Lankovicah se izdaja 15.000 gld. na leto. Za požarno stražo na Graškem gradu plačuje dežela 8359 gold. To je vendar odveč! Naj si Gračani — piše „Sl. Gosp.“ — svoje dimnike varujejo sami. — V 11. seji 23. aprila bile so znane šolske zadeve na dnevnem redu. Deželne ceste stanejo 184.274 gold., za popravljanje Murske struge je odmerjenih 44.600 gld., Savinske struge 5000 in Savine 20.300 gold. Deželni zbor je sklenil 300.000 gold. pri vladi na posodo vzeti v pomoč tistim, ki so lani po povodnji škodo trpeli. Pripočilo se je tudi stavljenje nove železnice iz Dunaja čez Fürstenfeld, Radgono, Ljutomer, Varaždin v Novi; potem iz Knittelfelda čez Slov. Gradec, Konjice v Zaprešice na Hrvaškem.

Deželni zbor v Gradcu je bil 3. t. m. skončan. Za spomin nam je zapustil 38 odstotkov deželne naklade, da poplačamo 3 milijone in 410.000 gld. deželnih stroškov. To ni ravno vesela novica. Pa kaj hočemo! Kakor se je pri volitvah postlalo, tako se bo sedaj ležalo.